

— "Όχι δά, θεός φυλάξοι! ἀπήντησεν ὁ κ. Βώρκε εὐγενῶς. Ποτὲ δέν μου ἐπέρασε τοιαύτη ἰδέα. Ἀλλὰ τελοσπάντων, δέν θὰ λέβετε τὴν καλωσύνην γά μου εἰπήτε τί με θέλετε;

— Χρόνια καὶ χρόνια ἔχω νὰ ἴδω τὸ Δουκλίνον! ὑπέλαθεν ὁ ξένος.

— Α, ώστε ἥλθατε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε;

— Ναι, εἶμαι Ἰρλαγόδος.

— Αὐτὸ δέν μ' ἐκπλήττει. Οἱ Ἰρλαγόδοι πηγαίνουν εἰς τὰς πλέον μακρυνάς χώρας. Εἶνε μεγάλοι ταξιδιώται οἱ συμπατριώται μας.

— Καὶ διατί ὑποθέτετε διτε εἴμαι ταξιδιώτης καὶ διτε ἔρχομαι ἀπὸ χώρας μακρυνάς; ἡρώτησεν ὁ ξένος. Αὐτὸ συμβαίνει πραγματικῶς. Ἀλλὰ ἥθελα νὰ ἡξευρα ἀπὸ ποὺ το ἐνόησατε.

— Συγγράμην, ἀλλά . . . τὸ ἐνόησα ἀπὸ τὸ μῆκος τῆς γενειάδος σας, ἀπὸ τὸ κόψιμον τῶν φορεμάτων σας, καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ μ' ἐπροσκαλέσατε, τὸν κάπως... ἀσυνείθιστον, ἃς τον εἰπώμεν.

— Ο ξένος ἥρχισε πάλιν νὰ γελᾷ. Μὴ μετακινηθεὶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας, ἔγκοιλούθει νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρον, ὥστε ὁ κ. Βώρκε δὲν εἴχε κατορθώση ἀκόμη νὰ διαχρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά του. "Εὖλεπε μόνον μίαν μακροτάτην καὶ πυκνοτάτην μαύρην γενειάδα. "Επειτα; ἐπειδὴ ὁ ἄγνωτος ἔγκοιλούθει νὰ γελᾷ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὁ θεός "Αρχης, τοῦ ὅποιου ἡ ὑπομονὴ ἥρχισε νὰ ἔξαντληται, ἔκρινε διτε ἡτο πλέον καιρὸς νὰ ἀπέλθῃ:

— "Αφ' οὐ δέν ἔχετε νὰ μου εἴπητε τίποτε ἄλλο, προσέθεσε, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας χαιρετήσω.

— Οπισθοχώρησε κατὰ ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ στραφῇ, ὑποθέτων διτε ἄλλος δέν θά τον ἀφίνε νὰ φύγῃ, καὶ θέλων νὰ τον ἔξαναγκάσῃ οὕτω νὰ ἔξηγηθῇ.

Το στρατήγημά του ἐπέτυχε, διότι ὁ ξένος ἔκαμεν ἔνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ ἔξετειν τὴν κεῖρα ως διά νά τον σταματήσῃ.

— Αλλά, ἀγτὶ νὰ δώσῃ τὴν ἔξηγησιν που ἐπερίμενεν ὁ κ. Βώρκε, ἔξαφνα ἀρχισε να τραγῳδῆ μὲ φωνὴν διαυγῆ καὶ ἀρμονικὴν τὴν ἔξης στροφήν:

Μαύρισε κῆρα τὸν ἄρρεν καὶ σέοις βουνά τὸ χιόνι, γιατὶ ἥδε βαρεχειμῶνά, καὶ δὲ λαλεῖ τ', ἀπόδοτο. Τ' ἀπόδοτο ποὺ τραγῳδούσεν εἰς τοῦ βανοῦ τὴν ράχη, κλάγητε βουνά καὶ βράχοι, τ' ἀπόδοτο δὲ λαλεῖ...

— Αλλά, δσον παράδοσον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ ἀντὶ τὸ ἄσμα, ἀκόμη παραδοξότερον ἡτο τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὅποιον παρήγαγε.

Θα ὑποθέσετε ἵσως, καὶ σχι ἀγεν λόγου, διτε ὁ κ. Βώρκε, πεισθεὶς ἐντελῶς

περὶ τῆς τρέλλας τοῦ δυστυχοῦς ξένου, ἔσπευσε νὰ ἔξελθῃ διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου καὶ νὰ τῷ συστήσῃ νὰ προσέχῃ καλὰ τὸν τζέντερον εἰς τὸν οίκον, θὰ εὐσύσκετο ἐδῶ διά νὰ μου εὔχηθῇ τὸ «καλῶς ἥθετε». Εδῶ οἱ δέν ἀδέλφοι ζηλιψαν τὰς κείρας τῶν ἔγκαρδίων.

— "Εχαστε πᾶν διτε εἴχες προσφιλέστετον, ἐπανέλαβεν ὁ θεός "Αρχης, τονίζων ιδιαιτέρως τὴν λέξιν πᾶν, ἀλλὰ χωρὶς ὁ Δόνουγος νὰ δώσῃ προσοχήν.

— Ναι, τὰ ἔχασα διά! . . . Ὡ "Αρχης, διηγούμενος τὰ κατὰ τὸν θέστρελλον αὐτὸν τζέντερον, ὁ ποὺ διέπειτε φέρετεν εἰς τὴν οίκιαν, θὰ εὐσύσκετο τὴν γυναῖκα μου, τὴν καλλίτερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, καὶ ἔπειτα ἔχασα τὴν λατρευτὴν μου κόρην. Σου τὴν είχα στείλη, "Αρχης, διότι ἔνδικα εἴσαι της; ἡρώτησεν ὁ κύριος Βώρκε, βαθύτατα συγχεινημένος μπορεῖς νὰ μου εἴπης τίνος είναι αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο κορίτσι;

— Μα ποια διτε διτε μητέρα της; ἡρώτησεν ὁ κύριος Βώρκε, βαθύτατα συγχεινημένος μπορεῖς νὰ μου εἴπης τίνος είναι αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο κορίτσι;

— Οι ποιας εἴσαι τὰς χώρας δικαιομικῶν ἔργων; Εἶχα συνειδήσης πυρετόν, καὶ διάν ως ἔνδικα εἴσαι τὰς χώρας δικαιομικῶν ἔργων;

— Τί διάλιος ποὺ εἴμαι! Ιψιθύμιεν αὐτός. Εγώ ποὺ ἐπρόσεχα τὸν γά τα διαβάσω τὰ γράμματα πού μου είχαν στείλη, καὶ ἔφυγα νὰ κρύψω τὴν δύδυνη τῆς ψυχῆς μου μακράν τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

— Αλλ' ὁ καιρὸς κάρυει θαύματα καὶ ἐπουλώνει διάς τὰς πληγάς. Δι' αὐτὸ μὲ βλέπεις ἐδῶ χαρούμενον, ποὺ ἐπέστρεψα τέλος εἰς τὴν πατρίδα.

— Ο θεός "Αρχης δέν ἐτολμοῦσε νὰ τῷ ἀναγγείλῃ ἀποτόμως, διτε διτε λατρευτὴν τοῦ κόρη ἔξη, ἐτι εἴχεν ἀναπτυχθῆ, διτε εἰς τὴν ἔχαση χαριτωμένη νεάνις, διά τὴν ὅποιαν βεβοίως ὁ πατέρας τῆς θὰ ὑπερηφανεύετο. Ηθελε νὰ το κάμη μὲ τρόπον, νά τον ἀφίσῃ νὰ μαντεύσῃ διάγονον κατ' διάγονον τὴν ἀλήθειαν, νά τον ἀπαλλάξῃ διά την ἔργησην της θάνατον ἀπό τὴν βιαίαν συγκίνησιν· ἔμακάριες δὲ τὸν ἔχετόν του διὰ τὴν στήθους του, δοκιμάζουσα αἰθημα ἐπαναπάνσεως καὶ εύτυχιας ἄγνωστον εἰς αὐτὴν τὴν ἔως τότε.

— Μὰ ποιος εἴσαι λοιπόν; ἀνέκραξεν ἀπιτέλους ὁ κ. Βώρκε, συνερχόμενος καὶ ἔξεταζων τὸν ξένον μὲ μεγαλητέραν ἀκόμη προσοχήν.

— Πῶς, "Αρχη, ἀγαπημένες μου ἀδελφές, δὲν ἀναγνωρίζεις πλέον τὸν Δόνουγον;

— "Ο Δόνουγος ἀπέθανε... . . εἰσθε σεῖς; . . . εἶνε δυνατόν; . . . "Ο Δόνουγος... . .

— Δέν ἀπέθανε. "Ω, "Αρχη, "Αρχη!

— "Ω Δόνουγος, Δόνουγο!

— Πάμε λοιπόν εἰς τὸ σπίτι. "Εχω πολλὰ πράγματα νὰ σου διηγηθῶ, πολὺ περισσότερα αὐτοῦ τῆς ὁσα μπορεῖς νὰ ὑποθέσῃς. Ἡρόεσθη νὰ εἴπῃ πρέστος τὸν Δόνουγον.

— Καὶ οἱ δύο ἀδέλφοι ζηλιψαν τὰς ἀγκάλας τῶν, χύνοντες δάκρυα χαρᾶς, καὶ ἐφιλήθησαν, ὅπως εἰτα παλῆται τοῦ Δόνουγον.

— Καὶ οἱ δύο ἀδέλφοι ἀπῆλθον ἐπὶ τοῦ ξενοδοχείου εἴθυμοι, καὶ δημιούρθησαν τὸν Πλατεῖαν Φιτσουλλιάμ.

— Φθάσαντες εἰς οίκιαν, ἀγηλούντο τὸν θέρητον αἴθουσαν, ὅπου ὁ Λάρρης πρὸ διάγονον είχεν ἀνάγκη τὸ πολύφωτον.

— Η Ἐλλην, μὲ φόρεμα λευκόν, ἀνεγίνωσκεν ἀκόμη τὸ βιβλίον της, ἔχουσα τὸ σοφαρόν της πρόσωπον, φωτισμένον ὅλον.

— Οταν εἴσηλθον οἱ δύο ἀνδρες, ἀνήγειρε τοὺς ὥραίους ρεμδώδεις δρθαλμούς της καὶ τοὺς προσήλωσε μ' ἔκπληξιν ἐπὶ τὸν ξένον. Μόλις δὲ Δόνουγος Βώρκε τὴν εἶδε, καὶ ἀμέσως ὁρμήσης πρὸς αὐτὸν.

— "Εχασα πᾶν διτε εἴχα προσφιλέστερον εἰς τὸν κόσμον, εἴπεν ὁ Δόνουγος. Εἰς τίποτε δὲν εἴχα ἐπιτύχη. Τότε κατέψυχα εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Αύστραλίας, ἀδιάφορος δι' ολούς καὶ δι' διά. "Ε-

— "Η "Ελλην! . . . ἀνέκραξε. — "Η "Ελλην; ! Πάσι, τὴν γνωρίζεις λοιπόν; . . . ἡρώτησεν δι. θεός "Αρχης, μὴ δυγάρενος νὰ πιστεύσῃ τὰ ωτά του.

— Αὐτὴ εἶνε χωρὶς ἄλλο, αὐτὴ εἶνε!

πονηρήσιων, οἱ δόποιοι πρῶτοι ἔσχον τὴν τιμὴν νάγκωνισθούν εἰς τὸ Στάδιον τῆς ἀρχαίας εὐκλείας, δι. Στάθης εἶπεν:

— "Εἶνες ἀλλήλες διτε οὐδὲ καν παγκλή-

νιοι εἶνες οἱ πρῶτοι οὐδὲ τούτοις σχολικοί ἐν-

τέχουσιν.

— "Αλλ' ἡ προνομιακὴ αὐτὴ τηνή τῆς

ἀναστάσεως τῶν Ολυμπιακῶν Αγώνων,

δικαίωσις ἐπεφύλασσετο εἰς τὰ τέκνα τοῦ

δραστηρίου,

τοῦ ρέκτου,

τοῦ φιλέργου

λαοῦ,

τοῦ δόποιου

ἡ παραγωγικὴ ἐργα-

σία,

ὅντως ἐργασία

θέματα

της Αγώνων,

ἀλλὰ καὶ ὡς

έργα

της

πολιτι-

κανί-

της

της

της

της

της

της

της

της

της

